
Nový začátek

Nora Roberts

Lana poslouchala jednu drastičtější zprávu za druhou s pohledem upřeným z okna.

Milovala prosklené stěny podkrovního bytu – mohla pozorovat dění v nejbližším okolí. Kolikrát běžela ona nebo Max ráno do malé pekárny přes ulici pro čerstvé pečivo? Nyní byl výklad zatlučený prkny posprejovanými obscénním graffiti.

Posunula pohled k delikatesám na rohu, kde si často povídala s veselou majitelkou Doris v bílém čepečku na uhlazených prokvétajících vlasech a ostře rudými rty. Předvčerejší ráno vyhlédla Lana z téhož okna a strnula. Z oblíbeného rodinného obchodu zůstaly trosky ohořelých cihlových zdí, doutnajících trámy a rozmlácená okna. Proč? Neexistoval jiný důvod než zvrhlá touha zničit.

Hodně obchodů a restaurací, kam s Maxem rádi chodívali, bylo zavřeno nebo rozmláceno vandaly či rabujícími hordami.

Ostatní podkrovní apartmány a byty byly prázdné nebo zamčené. Nacházeli se za jejich dveřmi živí nebo mrtví?

Dnes ráno nespátřila Lana na ulici ani živáčka; neviděla ani ty, kteří se občas odvážili ven hledat jídlo nebo zásoby a pak se znovu zabarikádovali doma. Neprojel jedině auto.

Vyrojili se, když padla tma. Nájezdníci. Přijíždějí z jiného světa? uvažovala Lana. Pohybovali se v tlupách jako vzteklí psi. Už z dálky byl slyšet řev motorek. Řítili se ulicemi, stříleli nazdařbůh, házeli do oken kameny nebo zápalné bomby. S dábelským řehotem rozbíjeli, pálili a rabovali.

Předešlý večer řev a výstřely Lanu probudily. Riskovala pohled z okna. Tlupa Nájezdníků se srotila rovnou před domem. Lana pozorovala, jak se

dva muži hádají a vzápětí se napadli noži. Ostatní je obstoupili a lačni krve dva rváče vzrušeně povzbuzovali. Do zraněného pak kopali a šlapali po něm – a nakonec ho nechali ležet v kaluži krve a odjeli.

Pevná linka i mobil byly hluché, Max se díky svým magickým schopnostem napojil na signál a zavolal policii. Přijeli asi za hodinu, ve výstroji pro potlačování pouličních nepokojů. Uložili tělo do pytle a odvezli, aniž se obtěžovali zazvonit a vyslechnout Maxe. Ještě teď se pod okny černala kaluž zaschlé krve.

Jak to, že na světě tak rychle zavládla krutost a do Lany ve stejnou dobu vstoupilo to magické světlo? Cítila, jak se rozvíjí, plane; stačí se mu otevřít a naplní její tělo dosud nepoznanou energií. Věděla, že totéž prožívá Max... a mnozí jiní. Pozorovala, jak z jedné střechy přes ulici seskočila žena. Nikoli ze zoufalství, naopak. Radostně stoupala s rozevřenými zářícími křídly. Nebo ten asi desetiletý chlapec, co poskakoval po ulici. Jednoduše zamával rukama a pouliční lampa zhasla. Dalším objevem byla roztančená světýlka před okny. Když se Lana na ně zadívala pozorněji, rozpoznala mužské a ženské siluety.

Zázraky. Dívá se z okna a je svědkem zázraků... a nejdopornějších surovostí. Lidská krutost. Zápalné bomby, nože, pistole. Temná magická síla vládnoucí meči a smrtelným ohněm. Zázračné světlo se v Laně rozpíná a sílí, přesto jí svět umírá před očima.

S bušícím srdcem poslouchala televizní reportérku. Víc než jedna a půl miliardy mrtvých. Tolik životů zhaslo nikoli následkem teroristických útoků, po explozích bomb nebo následkem šílených politických ideologií. Celosvětovou tragédií má na svědomí dosud neidentifikovaný virus, jež vědci označili pouze písmeny... A lidé ho pojmenovali mnohem výstižněji: Zkáza.

Arlys Reidová byla nyní nejdůležitějším kontaktem se světem mimo podkrovní byt. Přestože podávala zprávy o nepředstavitelných hrůzách, působila neobyčejně klidně. Existuje vůbec nějaká naděje? Vytrvalá práce na možnosti léčby. Ale i kdyby vědci uspěli, nic už nebude jako dřív.

Zkáza kosila lidi šokující rychlostí, kdežto síla černé i bílé magie jen zvolna zaplňovala prohlubující se prázdnotu. Co nakonec zůstane?

„Nestůj u okna, Lano, není to bezpečné,“ pronesl varovně Max.

„Zastínila jsem ho. Dovnitř není vidět.“

„A zajistilas neprůstřelné sklo?“ Max k ní přistoupil a odvedl ji stranou.

Otočila se k němu a pevně zavřela oči. „Ach, Maxi, je to vůbec možné? Na západě stoupá kouř. New York vymírá, Maxi.“

„Já vím.“ Držel ji v objetí. Pozoroval kouř a nějaký černý chomáč – patrně hejno černých ptáků kroužících proti šedivé obloze. „Konečně jsem dostal zprávu od Erika,“ řekl.

Lana se prudce odtáhla. Max se totiž už několik dnů marně pokoušel mladšího bratra kontaktovat. „Díkybohu! Je v pořádku?“

„Naštěstí. Ale nemá zprávy od rodičů. V době, kdy virus propukl, cestovali po Francii... Nemáme šanci zjistit, jak na tom jsou, můj signál tak daleko nedosáhne. Ještě ne.“

„Určitě jsou zdraví. Víím, že jsou zdraví. Kde je Erik?“

„Zatím v Pensylvánii. Je to tam zlé. Dneska večer se pokusí vypadnout na západ. Pocestuje jich víc a shromažďují zásoby. Než signál vypadl, stihl mi zhruba popsat místo, kam míří.“

„Podstatné je, že jsi ho slyšel a není v ohrožení.“ Lana vzala Maxe za ruce a zadívala se mu do očí. „Rád bys ho vyhledal, vid’?“

„V každém případě musíme z New Yorku, Lano. Sama říkáš, že město vymírá.“

Lana se znovu obrátila k oknu. „Celý život... Žila jsem tady a pracovala celý život. Seznámili jsme se tady. A najednou to už není naše město. A ty potřebuješ vyhledat Erika. Ano, musíme odejít.“

Maxovi se ulevilo, že pochopila. Zlehka se opřel bradou o její hlavu. Zabydlel se v tomhle kosmopolitním městě – považoval ho za jakési centrum veškeré své energie – dařilo se mu psát, objevil v sobě onu nadpřirozenou sílu. V New Yorku začínal – studoval tady, praktikoval magii, vybudoval si slušnou kariéru. Poznal se zde s Lanou a začali plánovat společný život.

Jeho město hoří a krvácí. Viděl toho dost, aby mohl s jistotou tvrdit, že pokud zůstanou, čeká je to nejhorší. Je ochoten riskovat mnoho, nikdy však nevystaví nebezpečí milovanou Lanu.

„Rád bych Erika našel, ale nejvíc mi záleží na tom, aby ses dostala do bezpečí ty, Lano.“

Zlehka se dotkla rty jeho šjíje. „Postaráme se jeden o druhého. Snad se jednoho dne vrátíme a pomůžeme vrátit město k životu.“

Max mlčel. Byl venku hledat v popelnicích potraviny; dění venku v něm udusilo poslední naději.

„Jedna rodina z Erikovy skupiny vlastní na samotě v horách srub; tam taky mají namířeno,“ řekl s očima stále upřenýma k hejnu ptáků na obloze. Zdálo se, že jich přibýlo. S oblakem kouře kroužili vzhůru. „Mělo by tam být bezpečno... Daleko od zabydlených oblastí... Zmapoval jsem trasu.“

„Je to odtud daleko. A Arlys Reidová před chvílí hlásila, že tunely jsou zablokované. Armáda buduje barikády, aby se tam nehromadily další davy lidí.“

„Projdeme. Dostaneme se ven...“ Max hladil Lanu konejšivě po zádech, jako kdyby jí dodával odhodlání. „Sbal si to nejpotřebnější, já seženu nějaké zásoby. Na ulici je hodně opuštěných aut – jedno se nám bude hodit.“ Podíval se na ruce.

„Dokážu to. Vydáme se na sever – do Bronxu.“

„Proč zrovna do Bronxu?“ podívala se Lana.

„Největší problém jsou tunely a mosty. Musíme se dostat přes řeku, kde ještě nechají lidi projít – do Bronxu.“

„Jak se tam dostaneme?“

„Nejrychleji přes most v Park Avenue,“ odpověděl. Už několik dnů podrobně studoval mapy. „Jsou tam koleje, ale solidní SUV si s nimi poradí. Kromě toho jde zhruba o pouhých třicet metrů, takže sotva vjedeme do kolejíště, jsme z něho venku. Budeme pokračovat na sever, dokud se nenaskytne možnost otočit se k západu do Pensylvánie. Musíme vypadnout z New Yorku, Lano, situace se den ze dne zhoršuje.“

„Já vím. Cítím to.“ Stiskla Maxovi ruce. „Arllys říká, že vláda, vědci a instituce prohlašují, že se práce na vakcíně blíží ke konci, ale já tomu nevěřím. Necítím to, Maxi, i když se snažím sebevíc.“ Prudce od něj odstoupila. „Sbalím věci – moc toho nepotřebujeme.“

„Teplé oblečení,“ připomněl Max, „a na cestu si oblíkni něco, v čem můžeš i běžet. Pak baterky, náhradní baterie, vodu, dvě příkrývky. V případě nutnosti snad seženeme potřebné věci i cestou.“

Lana spočinula pohledem na regálech s knihami – od podlahy ke stropu jako okna – tucty a tucty knih, některé s Maxovým jménem.

Max pochopil, ale jenom pokrčil rameny. „Stejně jsem je dávno přečetl. Tak, teď zaběhnu sehnat batohy...“

„Zbytečně neriskuj.“

Max jí sevřel obličej v dlaních a políbil ji. „Za hodinu jsem zpátky.“

„Všechno připravím,“ přikývla s nervy napjatými k prasknutí. Na okamžik ho ještě zdržela. „Pojdme rovnou, Maxi. Potřebné věci opatříme, jakmile vypadneme z města.“

„Lano,“ políbil ji na čelo, „spousta lidí, kteří vyrazili nepřipravení, zemřela. Je třeba postupovat promyšleně, krok za krokem. Teplé oblečení,“ opakoval při oblékání. Natáhl si lyžařskou čepici a hodil na sebe bundu. „Tak za hodinu. Zajisti bezpečnostní zámek, až odejdu.“

Vrátí se, opakovala si v duchu Lana. Vrátí se, protože je pohotový a chytrý, protože v něm dřímá magická síla. Nenechá mě tu samotnou.

Odešla do ložnice, otevřela šatnu a rozhlédla se. Žádné pěkné šaty či stylové lodičky. Trochu ji zabořilo, že všechny tyhle oblíbené kousky opustí – a věděla, že stejně těžko se bude Max loučit s knihami. Nemají však na vybranou.

Zabalila svetry, mikiny, teplé legíny, vlněné kalhoty, džíny, flanelové košile, ponožky a spodní prádlo. Přidala jednu přikrývku a velký teplý přehoz, dva ručníky a taštičku s hygienickými potřebami. V koupelně si povzdechla nad kelímky s krémy, šampony a olejíčky do koupele. Vybrala jeden hydratační krém.

Vrátila se do obýváku ve chvíli, kdy Arlys Reidová končila zpravodajství informací o nahé ženě prohánějící se ulicemi na jednorožci.

„Snad si nevymýšlí,“ zamumlala Lana a naposled vypnula přijímač.

Ze sentimentu vložila mezi košile zarámovaný snímek, na němž stála s Maxem v Central Parku. On v černých džínách a modré košili s vyhrnutými rukávy. Ona v rozevlátých letních šatech. On ji ze zadu objímá, ona ho drží za ruce.

S nadějí na lepší budoucnost zašla do Maxovy pracovny pro flešku, na níž zálohoval rozpracované věci. Až na světě opět zavládne zdravý rozum a řád, bude ji potřebovat.

Z kuchyňské skříňky vyndala dvě baterky a náhradní baterie, sbalila chléb upečený včera, sáček těstovin a rýže, nějaké sušené bylinky, kávu a čaj. Do maličké chladicí tašky uložila několik kousků mražených kuřecích křidel.

Aspoň pro začátek nebudou hladovět. Rozevřela kazetu se sadou japonských kuchyňských nožů. Měsíce na ně šetřila, ale stojí za to. Neměla by si je s sebou brát všechny, jenže při představě, že se s nimi rozloučí možná navždy, jí krvácelo srdce. To se raději obejde bez oblečení – a kromě toho nože jim můžou posloužit při případné sebeobraně. Zavřela kazetu a odsunula ji stra-

nou. Svě nácíní si ponese ve vlastním batohu, takže Maxe nadbytečnou vahou nezatíží. Nakonec z nepochopitelných pohnutek pečlivě ustlala, přikryla postel přehozem a pohodila na ni pár dekorativních polštářků.

Teple se oblékla a nazula si pevné boty, když se ozvalo smluvené zaklepání – sedmkrát: tři, tři, jedna. Rozběhla se otevřít a vrhla se Maxovi kolem krku. Zamrkala, aby setřásla slzy, a rozesmála se při pohledu na vínově červený batoh se sladce růžovým lemováním.

Max se šibalsky uchechtl. „Růžovou máš přece ráda, ne? Měli na skladě poslední.“

„Maxi...“ kroutila Lana pobaveně hlavou a prohlížela si dárek. „Senzáční... a nějak těžký.“

„Už jsem tam něco uložil – i do mého s frajerskou kamufláží,“ vysvětlil. Nepovažoval za nutné dodat, že do svého batohu schoval pistoli se zásobou nábojů, které našel ve vykradeném skladu se zbraněmi. „Oběma jsem koupil multifunkční nůž a sadu pro filtraci vody, taky pružná stahovací lana.“ Sundal čepici a rukou pročísl vlasy. „Jsme městšší lidé, Lano – vlastně se vydáváme do cizího světa.“

„Máme jeden druhého.“

„Nedovolím, aby ti někdo ublížil, Lano.“

„To jsem ráda. A já budu chránit tebe.“

„Jdeme sbalit zbytek. Než najdeme vhodný dopravní prostředek, pošleme pěšky. Rád bych zmizel z New Yorku před setměním.“ Max si při balení všiml balíčku s noži. „Bereš všechny?“

„Místo páru lodiček, Maxi. Jsou ostré, můžou nám dobře posloužit.“ Max chvilku uvažoval, pak vytáhl z držáku láhev vína a nacpal ji do batohu. „A je to fér.“

„Jo. Máš nůž v pouzdře na opasku, že?“

„Taky, pro jistotu.“ Pak otevřel přední kapsu batohu a vytáhl pouzdro s pistolí.

Lana v šoku ustoupila. „Ne, Maxi, tohle ne. Máme na střelné zbraně stejný názor.“

„Ocitli jsme se v podivném... v hrozivém světě.“ Připnul si pouzdro k opasku.

„Poslední dva týdny jsi nebyla venku. Věř mi, že to je nutnost.“ Stiskl jí ruku.

„Věřím ti. Hlavně ať jsme odtud pryč, někde, kde pistole a nože nejsou potřeba. Pojďme už.“ Lana se začala soukat do kašmírového kabátku – mod-

rého jako její oči – který jí dal Max k Vánocům. Když viděla, že odmítavě zakroužil hlavou, vyměnila kabátek za bundu. Naštěstí nic nenamítal proti kašmírové šále. Pomohl jí nahodit na záda batoh.

„Není těžký?“

Sevřela pěst a vystrčila loket. „Jsem městské děvče, ale chodím do tělocvičny... Tedy chodila jsem.“ Sáhla po kabelce přes rameno.

„Lano, nepotřebuješ –“

„Nepotřebuju kuchyňský robot, troubu, ani nové luxusní kozačky nad kolena, Maxi. Ale bez téhle kabelky se neobejdu.“ Zakroužila rameny, napřímila se, aby rozložila váhu na zádech, a upřela na přítele vyzývavý pohled. „Virus nevirus, Maxi, jistá pravidla stále existují.“

„Zmínila jsi ty kozačky, ve kterých jsi přikráčela do pracovny oblečená jen v mé košili?“

„Jo. Měla jsem je na sobě dvakrát.“

„Taky se mi po nich bude stýskat.“

Je dobře, že jeden druhého ještě dokážeme rozesmát, pomyslela se Lana. Max si nahodil na záda batoh a otevřel dveře na chodbu. „Vyrazíme k serveru. Snad brzy najdeme opuštěný, pojízdný pickup nebo SUV.“

Laně zmizel ze rtů úsměv a jenom přikývla.

Zamířili ke schodišti na konci společné chodby. Ve dveřích posledního bytu se objevila škvírka.

„Nechodte ven.“

„Nezastavuj se,“ nařídil Max Laně – viděl, že zaváhala.

Dveře se pootevřely trochu víc a Lana poznala sousedku Michelle – rozvedenou, zazobanou, společensky aktivní, zaměstnanou v reklamní agentuře. Nyní tu stála s vlasy rozčepýřenými kolem hlavy, jako by prošla vichřicí. Za ní kroužily ve vzduchu fotografie, polštáře, sklenice a nádobí. „Nechodte ven,“ opakovala, „číhá na vás smrt.“ Pak se příšerně zašklebila a zakroužila prsty. „Nemůžu přestat! Prostě nemůžu přestat! Všichni jsme se tady zbláznili. Všichni. Blázní.“ Zabouchla dveře.

„Nemůžeme jí pomoci?“ obrátila se otřesená Lana na Maxe, ale on ji vzal za ruku a táhl ke schodišti. „Nezastavuj se.“

„Je naše sousedka.“

„A někteří jako my nezvládli sílu, která se v nich probudila. Pomátli se jako ona. Jsou imunní proti nákaze, ale stejně jim hrozí zkáza. Taková je realita, Lano. Jdeme.“

Sešli tři patra do úzké haly. Zíraly tu na ně vypáčené poštovní schránky s dvířky visícími jako ledové plechové jazyky. Na stěny někdo nasprejoval graffiti, čpělo to tu močí a špínou.

„Nevěděla jsem, že se dostali do budovy,“ poznamenala Lana.

„Až do druhého poschodí. Většina nájemníků včas utekla. Pochybuju, že pod námi ještě někdo bydlí.“

Venku je přivítalo zimní slunce. V závanech ostrého větru se zalykali kouřem a popelem, na ulici páchly hniijící potraviny... a smrt.

Lana mlčky mýjela svůj malý svět protkaný ulicemi s oblíbenými obchůdky a kavárnami, nyní zničený a opuštěný, s vraky aut na chodnicích. V přízračném tichu se vznášela jen ozvěna jejich kroků. Lana toužila slyšet hluk dopravy, hlasy, všechnu tu nesourodou, pronikavou hudbu linoucí se téměř z každých dveří. Zaplavil ji hluboký smutek, jako kdyby tušila, že tenhle svět nenávratně ztrácí.

Pokračovali k severu.

„Proboha, Maxi, tamhle v tom autě jsou těla.“

„Někteří byli natolik nemocní, že neměli sílu dojet do nemocnice, ale přesto se o to pokusili. Pokaždé, když jsem vyšel ven, narážel jsem na víc a víc takových případů. Nemůžeme se zastavit, Lano, těm nešťastníkům není pomoci.“

„Není správné je tady nechat... Jenže... co je vlastně správné? I kdyby začali prodávat vakcínu hned zítra...“ Zarazila se. Slyšela Maxovu odpověď, přestože mlčel. „Nevěříš, že nějaká vakcína vůbec bude.“

„Podle mě je obětí mnohem víc, než přiznávají oficiální statistiky, a přibývá jích. Nemyslím si, že se brzy najde způsob, jak virus léčit.“

„Takhle přece nemůžeme uvažovat, Maxi. Nejde –“

Vtom vyskočila z rozbité výkladní skříně asi patnáctiletá dívka s plným batohem na zádech. Zpod vlněné čepice jí čouhaly světlé vlasy. Lana se chystala říct něco povzbudivého, jenomže dívka se zlým úsměškem vytasila zubatý nůž. „Nebodnu, jestli hodíte batohy na zem a zmizíte!“ vykřikla.

Lana se v hrůze přikrčila a couvla, Max se postavil před ni. „Udělej nám laskavost – obrať se a padej,“ zavrčel.

Útočnice švihla nožem do vzduchu, až to zasvištělo. „Tvoje děvka nebude vypadat hezky s dírami v těle. Jestli nechceš vykrváct, zbav se batohu a tašek.“

V okamžiku, kdy zaútočila, jednala Lana instinktivně. Vystřelila paži vzhůru; dívka vytřeštila oči bolestí, uskočila a vykřikla.

Těch pár vteřin Maxovi stačilo, aby vytáhl pistoli. „Zmiz. Zmiz, povídám.“ „Jste jako oni!“ zaječela dívka nenávistně. Zpod přivřených víček upřela na Lanu pronikavý pohled. „Jsi čarodějnice. Tys to všechno zavinila. Fuj!“ Plivla jí k nohám a utekla.

„Maxi, proboha –“

„Pospěšme si, může mít v okolí kumpány.“

Laně nezbylo než se dát do klusu, aby Maxovi stačila. Všimla si, že stále drží pistoli. „Co myslela tím –“

„Později. Vidíš to stříbrné SUV?“ Do zadního blatníku vozu byl natlačený poničený sedan.

Lana si všimla hlavně těl vedle obou aut.

Max zastrčil pistoli do pouzdra a vzal Lanu za ruku.

„Maxi, ta krev...“

„Toho si nevěšmej.“

Sotva stačil silným trhnutím otevřít dveře vozu, prořízl ticho řev motoru. „Nasedni! Rychle!“ postrčil Max Lanu.

Musela šlápnout do kaluže krve a překročit mrtvé, aby se vsoukala do vozu. Vykřikla, když se za jejích zády ozvala střelba. Max hodil batoh na zadní sedadlo a skočil za volant. Naštěstí byl v zapalování klíček. Zpoza rohu domu vyrazil motocykl a řítil se k nim. Za řidičem s rozevlátými černými vlasy s rudým melírem seděla na tandemu ona patnáctiletá dívka.

„Zabij ty čaroděje! Zabij je!“ ječela.

Za motocyklem se vyrojila skupina pěti osob a začala po SUV pálit. Maxovi se perlil na čele ledový pot, zatínal zuby a snažil se vůz nastartovat.

Lana zavřela oči a hlavou jí prolétla představa života, jaký mohli žít ve světě, který tak šíleným tempem bere za své. Alespoň zemřou spolu. Sevřela Maxovi paži.

Motor naskočil, Max sešlápl plyn. „Vydrž!“ varoval Lanu. Vůz vystřelil vpřed, až pneumatiky zahvízdaly.

Lana sebou trhla, protože kulka roztránila zpětné zrcátko a vůz nadskočil na obrubníku. Škrábl vedle stojící vrak vozu. Max držel plyn na doraz a svištěli ulicí s motocyklem v závěsu. Max nezpomalil, ani když se blížili k několika dalším vrakům – prorazil jimi riskantní rychlostí, jen plechy jiskřily a skřípaly.

Lana se odvážila ohlédnout. „Dohánějí nás. Ježíšmarjá, Maxi, ta holka na nás míří pistolí!“

Hvízdla kulka a následoval tříštivý zvuk.

„Zadní světlo,“ procedil Max mezi zuby a stříhl to za roh Padesáté ulice a dál východním směrem. „Ve městě musím zpomalit, abychom projeli mezi opuštěnými vozy. Motocykl manévruje mnohem snadněji. Udělej znovu to, co před chvílí té holce.“

Lana si přitiskla ruce na spánky. „Vůbec nevím, co jsem udělala. Byla jsem strašně vyděšená.“

Max provedl odvážnou kličku, vůz nadskočil, když přejel přes již zdeformovaný kurýrský bicykl. „Bojíš se? Sraz je, Lano. Sraz je, jinak si nejsem jistý, jestli jim ujedeme.“ Zadní sklo roztrátila kulka.

Lana vymrštila ruku z okna, jako by odhazovala strach svírající jí hrudník železnou pěstí. Motocykl se nadzvedl předním kolem vzhůru a dívka spadla. Lana zaslechla její výkřik, když dopadla na kapotu stojícího automobilu. Muž se pokoušel stroj ovládnout, jenže ten udělal vrtuli a vzápětí se položil na zem. Řidič se kutálel po dlažbě.

„Proboha, já je zabila! Zabila jsem je?“

„Zachránila jsi nás.“

Max se přiměřenou rychlostí proplétal městem. Na Broadwayi chtěl odbočit na sever, když si všiml, že východní část ulice blokují zdemolovaná auta. Za zády měli Times Square. Náměstí, kde ještě před několika týdny pulzoval život, nyní připomínalo tichý hřbitov.

Max na každé křižovatce zpomalil a rozhlížel se, kudy je možno projet. Odbočil na východ.

Lana přemítala, kolikrát přijela do města taxíkem nebo metrem na nákupy, na oběd s kamarádkou nebo do divadla, kolikrát pátrala v obchodních domech po luxusních střevíčkách, nebo jen tak s Maxem bloumali Central Parkem.

Na to všechno zůstanou už pouze vzpomínky.

Pokud postřehla v ulicích známky života, lidé se doslova plahočili; postrádali obvyklé tempo charakteristické pro velkoměsto. Nezahlédla jediného turistu, který by s hlavou zakloněnou obdivoval pověstné mrakodrapy.

Vytlučená okna, převrácené popelnice, rozbité pouliční osvětlení, pes připomínající chodící kostru hledal potravu. Lana uvažovala, zda se v tomhle stavu pes odváží zaútočit na člověka.

„Kolik obyvatel má New York?“ obrátila se k Maxovi.

„Necelých devět milionů,“ odpověděl.

„Minuli jsme téměř padesát bloků a nezahlédla jsem víc než padesát lidí... To není ani jedna osoba na celý blok,“ povzddechla Lana sklesle. „Když ses zmínil, že nemají podchycená všechna úmrtí, nevěřila jsem ti, teď ano. Proč nás chtěla ta holka zabít, Maxi? Proč nás tak zuřivě pronásledovali?“

„Po výjezdu z města se o tom pobavíme.“

Max zabočil na širokou Park Avenue; doufal, že tu bude volněji, ale větší prostor jen poskytl místo pro více vozů.

Lana si představila paniku, v níž zoufalci demolovali, co jim stálo v cestě – v návalu zuřivosti převrhli autobusy, automobily; obyvatelé ze strachu urychleně zatloukali okna prkny dokonce až ve čtvrtém patře. Na rohu ležel převrácený pojízdný stánek s občerstvením – pochopitelně vykradený, opodál se ještě kouřilo z ohořelé limuzíny. Nad tím zmarem čněly opuštěné jeřáby jako gigantické železné chřtány. Max pevně svíral volant, soustředěně se díval vpřed a odhodlaně se prodíral tou spouští. „Už je trochu volněji,“ poznamenal. „Lidi nastavěli zátarasy, a stejně se hrnou k tunelům a mostům.“

„Kamenné městské domy, sídla...“ mumlala Lana. „Není tady krásně?“ Ani zatlučená okna a vyražené dveře neubíraly milovanému městu na kráse.

Max hnál SUV po široké třídě a těkal pohledem do všech stran. „Vrátí se sem život. Jednou. Lidé jsou příliš umínění na to, než aby jednou New Yorku nevdechli ztracenou energii.“

„Jsme vůbec lidé?“

„Samozřejmě,“ odpověděl a přikryl Laninu ruku svou dlaní. „Nepřipust, abys kvůli strachu a brutální realitě začala pochybovat. Opustíme Manhattan, pojedeme na sever, pak se otočíme na západ, dokud nenajdeme volnou cestu přes řeku. Čím dál od městských částí, tím líp pro nás.“ Když Lana jen přikyvovala, stiskl jí ruku. „Pokud se přes řeku nedostaneme, najdeme bezpečné místo, kde počkáme do jara. Věř mi, Lano.“

„Věřím ti.“

„Ještě pár bloků a jsme u mostu.“ Max mrkl do zpětného zrcátka. „Jede za námi vůz... docela rychle.“ Šlápl na plyn.

Lana se otočila a pozorovala pronásledovatele. „Asi poldové. Majáček... Slyším i sirénu. Jo, Maxi, jsou to oni. Raději zastav.“

Místo toho Max přišlápl pedál ještě víc. „Zákony už neplatí. Někteří poldové nahánějí lidi, jako jsme my.“

„Nic takového jsem neslyšela. Maxi! Řítíme se jak šílení!“

„Nechci riskovat. Říká se, že chytají lidi. Ta holka není jediná, kdo nás obviňuje z téhle apokalypsy. Jsme skoro u cíle.“

„Jakmile –“ Lana se zajíkla a pevně zavřela oči, protože mířili do převráceného nákladáku. Max v poslední vteřině strhl volant vlevo.

„Zpomal ty poldy,“ křikl. „Udělej to jako předtím, jenom ne s takovou silou. Zpomal je.“

Se srdcem až kdesi v krku Lana zvedla ruku a naznačila pohyb, jako by hlídkový vůz odtlačovala dozadu. Zakličkoval a jako zázrakem zpomalil. Jak jsem to dokázala? Před pár týdny jsem sotva zhasla plamínek svíčky a teď... Sama hořím magickou silou.

„Drž je v odstupu, potřebujeme jen pár minut.“

„Bojím se, aby to nedopadlo jako s motocyklem. Nechci nikomu ublížit.“

„Vydrž, tamhle je most. Do prdele! Nenapadlo mě, že ho zvednou.“

Lana upřela pohled na dvě ramena čníci k obloze. „Vrátíme se?“

„Ne. Sklopíme ho.“ Popadl ji za ruku a pevně ji sevřel. „Společně to zvládneme. Víš, jak na to, Lano. Soustřeď se, jinak jsme v háji.“

Přeceňuje její schopnosti. Držel ji pevně a cítila jeho energetickou vibraci. Vyslala k němu všechnu energii. Chvěla se soustředěním, vnímala, jak se v jejím nitru cosi pohnulo... a začalo se rozpínat... V tom okamžiku se obě ramena mostu začala zvolna sklápět. „Funguje to, ale –“

„Soustřeď se. Podaří se nám to,“ povzbuzoval ji Max.

Jeli hodně rychle a most se spouštěl velmi zvolna. Za nimi ječely sirény.

Společně... Jde o život... Lana pevně semkla víčka a namířila všechnu sílu na cíl. Ozvalo se duté žuchnutí, vůz nadskočil a otrásl se.

„Nahoru!“ křikl Max.

Hučení v uších se rozlévalo do celého těla. Lana znovu vyslala energii a otevřela oči. Na zlomek vteřiny se jí zdálo, že letí vzduchem. Obrátila se – ramena mostu se metr po metru opět zvedala. Policejní vůz zabrzdil u vjezdu. „Odkud se bere ta síla, Maxi? Jak je možné provádět takové věci? Až mi to nahání strach...“

„Není to vzrušující? Prostě se soustřeďíš a vydáš ze sebe neuvěřitelnou energii. Nevím, proč to tak je. Cítíš to tak, ne?“

„Ano,“ přikývla. Otevřu se a vypustím energii. Ale stejně...“

„Jsme z města venku,“ oddechl si Max. Vtiskl Laně do dlaně polibek, ale nezpomalil, když kodrcali po kolejišti. „Dostaneme se z toho. Vytáhni z bahtu vodu a napij se. Celá se klepeš. Dýchej zhluboka.“

„Oni... Lidé nás chtějí zabít.“

„Nepodaří se jim to.“ Upřel na ni planoucí pohled. „Čeká nás dlouhá cesta, Lano, ale zvládneme to.“

Unaveně opřela hlavu o opěrku, přivřela oči a čekala, až se uklidní rozbušené srdce. „Je to zvláštní,“ zamumlala. „Tolik let jsem žila v New Yorku a nikdy jsem nezabloudila do Bronxu.“

Překvapil ji Maxův hlasitý, téměř bezstarostný smích. „Tak vidíš, podnikáme první, velkolepý výlet.“

Přeložila Hana Černá